

Dion. lib. 52. Insequentis igitur temporis exempla, quod initio seculi quarti Diocletianus & Maximianus Herculus ambo pari potestate Imperatores & Augusti simul sese abdicaverunt imperio, ut potiora allegantur *ex Zosimol. 2. & Eutropio l. 9.* Quod Anastasius II. & Theodosius III. deposito sceptro, religiose vixerint, quanquam ille invitatus imperium deferere coactus est, ex *Zonara l. 3. p. 81. & 83.* nec non *Histor. Miscell. l. 20. p. 24.* Quod denique Lotharius nominis hujus primus, Caroli Magni nepos, sponte in Filium Imperii fasces transtulerit, seque monasterio incluserit. *Ex Annal. Fuldens. T. 1. Freher. p. 23. Aimoino, aliisq. Francica Historia scriptoribus.* Tandem Henrici quoque IV. faciunt mentionem, quod is administratione cesserit, licet invitatus, Pontificum quippe impotentia adactus, quam resumere tamen conatus est, ex *Urspergens.*

Inde colligunt, quod his Imperatoribus liberum fuerit, idem aliis licere: horum autem ista quidem ratio, ne ad hodierna tempora possit applicari, efficit insignis mutatio, qua pridem ipsa Reipublicæ forma est conversa. Augusti & Tiberii tempore fuit status Romani Imperij purè Monarchicus; nec sub Maximiano & Diocletiano Senatus vel populus de summa potestate quicquam participabant, ideoque etiam prohibitu Imperium retinere, aut reddere rempubl. aut alij cui vellent, tradere Principatum potuerunt, tanquam absolutâ potestate plenò jure gaudentes. Eodem modo se res habet cum Lothario, qui Imperium Franco-Romanum illimitatâ adhuc potestate gubernavit. Quod verò Henricum IV. attinet, cujus ætate subinde Principum crescente potentia, Cæsaris jam aliquantulum labefactari cœpit auctoritas, Imperii tamen forma nondum, ut nunc est, mixta tum erat. Objiciunt quidem aliqui, Henricum II. cognomento Sanctum, jam antea cum esset Argentinae, Imperatorium paludamentum monastico culullo mutare voluisse, à Statibus tamen impeditum esse. Verum quam invalidum sit argumentum, quod ex hoc exemplo petitur I. hinc potest intelligi, quod etiam illi, qui pro certo habent, Henricum volentem sese imperio abdicare, à Statibus impeditum fuisse; id tamen asseverare non audent: Status jure suo prorsus illum adigere

